

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Atspindėtas gyvenimas. 1 dalis

John Fenn, 2013 m. kovo mėn. 23 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Visų pirma paaiškinimas. Praeitą savaitę aš dalinausi apie tai, kaip Barbara ir aš rinkomės kur valgyti - ar meksikiečių, ar italų restorane, ir aš paminėjau, kaip aš žinojau, ką ji galvoja. Tada aš pakeičiau temą pažymėtą nauju paragrafu ir paryškintu šriftu, ir pradėjau tą paragrafą „Ji“, kalbėdamas apie moterį garbinimo komandoje, kuri pranašavo iš savo pačios širdies.

Kadangi aš pradėjau: „Ji“, kai kurie skaitytojai gali neatkreipti dėmesio į paryškintą šriftą antraštėje bei naują paragrafą ir pagalvoti, kad aš vis dar kalbu apie Barbarą, bet iš tiesų – ne. Kai aš perskaičiau, ką aš parašiau po to kai „Savaitės Mintys“ buvo jau išsiuntinėtos, pagalvojau, kad geriau bus jei paaiškinsiu.

Atspindėtas gyvenimas

Pradžios 32 skyriuje Ezavas atvyksta susitikti su Jokūbu daugiau kaip po 20 metų po to, kai Jokūbas apgaule perėmė Ezavo pimgimystę ir palaiminimus. Jokūbas bijojo savo brolio, ir kai jis išgirdo Ezavą ateinant su 400 vyrų, jis buvo įsitikinęs, kad jis ir jo šeima pražuvo, 7 eilutė sako, kad jis „labai išsigando ir susirūpino“.

Bet tuo pat metu Jokūbas turėjo Dievo pažadus – Viešpats pasakė jam leistis į kelionę, kuri (kaip jis galvojo atsitiktinai) vedė į susitikimą su jo broliu. 9-12 eilutėse jis kalba Viešpačiui apie tai, ką Jis jam yra pažadėjęs: „Tu pasakei „Sugrįžk į savo šalį pas savo šeimą ir aš darysiu tau gera“... Nes tu pasakei, Aš tikrai darysiu tau gera ir padauginsiu tavo palikuonis, kad jie bus kaip jūros smiltys ir jų neįmanoma bus suskaičiuoti dėl gausybės“.

Galvėjimas su Dievu

Jokūbas buvo kovos tarp savo minčių ir Dievo pažadų kūryje. Dievas liepė jam sugrįžti į savo gimtą šalį, bet Jis nepaminojo to fakto, kad ten įvyks susitikimas su Ezavu. Kodėl Viešpats nepaminojo jam to „mažo siurprizo“, kai davė įsakymą ir pažadus?

Taigi jis padalina savo turtą ir bandas bei pasiunčia jas mažomis grupėmis prieš save ir savo šeimą, vieną po kito, kiekvienai grupei paveda pasakyti Ezavui, kad ateina daugiau paskui juos. Tuo būdu Jokūbas viliasi palaipsniui nuraminti Ezavo pyktį ir pademonstruoti savo turtą ir jėgą.

Galiausiai, kai visi buvo pasiūsti į priekį, Jokūbas pasako savo 2 žmonoms, 11 sūnų, 2 tarnaitėms perbristi Jaboko upelį ir eiti link Ezavo, palikti jį vieną dykumoje su ta kova viduje, kuri vyko tarp jo ir Dievo.

Apgavikas pasikeičia

Tu gali prisiminti, kad Ezavui gimus pirmam, Jokūbas buvo sučiupęs jo kulnį gimdymo metu. Jokūbas reiškia „laikosi už kulnies“, ir yra hebrajiška idioma reiškianti „apgavikas“ - pasinaudojantis kieno nors kito pastangomis, ar laukiantis galimybės manipuliuoti dalykais savo naudai; taip būtent jis ir pavogė pirmagimystę bei palaiminimą.

Tokiu būdu jis artėjo prie susitikimo su savo broliu – siūsdamas mažas grupes prieš savo šeimą, jis bandė apgauti ir padaryti įspūdį broliui, koks galingas ir turtingas jis buvo, daug mažų grupių sukūrė klaidingą įspūdį didesnės jėgos ir turtų. Ir tame yra taip pat šiek tiek bailumo; siūsti pirmiausia pažeidžiamus, siūsti netgi savo žmonas ir vaikus savo priekyje!

Upeleukas „Jabok“ reiškia „pilant atgal“, ir kuomet Jokūbas pasiunčia visą savo nuosavybę ir visą šeimą per „pilant atgal“ susitikti su Ezavu, ateina naktis ir jam pasirodo Viešpats. Ta vidinė kova, kurią kovojo Jokūbas, tampa fizine kova.

Gaili būti, kad Jokūbas pradžioje nesuprato, jog galinėjosi su prieš įsikūnijimą apsireiškusiu Kristumi, nes pasakojimas prasideda „natūraliu“ požiūriu, kad Vyras kovojo su juo, o vėliau atskleidžiama, kad tai buvo Viešpats. Argi taip nebūna ir mums? Mes pradėdami nuo vidinių kovų, nesuprasdami iki laiko, kad tai Dievas kovoja su mumis mūsų mintyse ir emocijose.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Galinėjimasis su Dievu

Jokūbas ir Viešpats kovojo iki aušros, ir Jokūbas vis dar nepasidavė. Vyras palietė jo šlaunį ir išnarino klubą, ir vis dar Jokūbas nepasidavė, kol negavo palaiminimo. Pradžios 32:28 Kristus pakeičia Jokūbo vardą ir pavadina jį Izraeliu, iš Apgaviko į Dievo Prinčą.

Reikėtų paminėti, kad jie kovojo naktį, ir auštant Jokūbo vardas ir charakteris buvo pakeistas – tai simbolizuoja mūsų kovą su Dievu mūsų mintyse ir emocijose, kas atrodo vyksta tamsiausiose mūsų esybės vietose ir tiesiog kartais, tai vyksta naktį, bet neabejotinai „tamsiausiose“ mūsų esybės vietose, o kai išaušta diena, mes suvokiame, kad esame nugalėtojai ir pradame naują skyrių mūsų gyvenime.

Tavo vardas pakeičiamas į Dievo Princas, nes „Tu galinėjaisi su Dievu ir žmogumi bei nugalėjai“.

Izrelis pavadino tą vietą „Penueliu“, arba „Dievo veidas“, nes kaip jis sakė, jis matė Dievo veidą ir liko gyvas.

Šoko pirmyn

Pradžios 33:10, kai Izraelis atranda, kad jo brolis jam atleido ir neturi blogų jausmų jo atžvilgiu, jis sako pamatęs Ezavą: „...aš mačiau tavo veidą lyg aš būčiau matęs Dievo veidą, ir tu buvai man maloningas.“

Hebraiškai „matyti kieno nors veidą“, reiškia pažinti jo charakterį. Štai kodėl Pradžios 2:19 sakoma, kad Viešpats atvedė visus gyvulius Adomui norėdamas pamatyti, kaip jis juos pavadins. Matyti juos vedas į veidą taip, kaip jie buvo atvesti, reiškė pažinti juos pakankamai gerai, kad galėtum juos pavadinti – matyti asmenį veidas į veidą, tai reiškia pažinti charakterį, ar tai būtų gyvulys ar žmogus.

Taigi, kai Jokūbas, naujasis Izraelis, pareiškė Vyruvi su kuriuo galinėjosi, kad jis matė Dievo veidą, jis sakė tai savo galinėjimosi metu visą naktį, ir pažino Dievo charakterį, Jo prigimtį, tokį, koks Jis buvo. Šitame procese jis pasikeitė nuo Apgaviko iki Dievo Princo. Taip lygiai ir mes Jį geriau pažįstame – galinėdamiesi su Juo. Pamąstykite apie tai.

Akistata

Tai reiškia, kai Jokūbas/ Izraelis atskleidė, kad jis matė Dievo veidą, jis taip sakė, jis pažino Dievo charakterį, matydamas Jo veidą galinėjimosi procese. Ir TODĖL jis unikaliai galėjo pareikšti matydamas Ezavą, kad matyti jo veidą, reiškia matyti „Dievo veidą“.

Kadangi jis matė Dievo veidą, Jo charakterį ir prigimtį, jis galėjo žiūrėti į atleidžiantį ir maloningą Ezavą ir pasakyti „Aš matau Dievą tavo veide“.

Ir štai taip įvyksta mūsų pačių transformacijos. Mes matome Dievo veidą ir mes pažįstame Jo prigimtį bei charakterį per Jo buvimą mumyse, ir kai pažįstame Jį, galime ieškoti Jo kituose, ieškoti Jo „veido“, kaip galima išsireikšti, kituose.

1997 „Titanike“ viena ankstyviausių scenų yra „Sena Rožė“; dabar turbūt 100 metų amžiaus, sena ranka laikanti veidrodi, kuris išliko po avarijos vandenyno dugne. Ji sako: „Tai buvo mano! Kaip nepaprasta! Ir jis atrodo taip pat kaip ir paskutinį kartą kuomet aš jį mačiau... atspindys šiek tiek pasikeitė“.

Kai Jokūbas pirmą kartą pradėjo kovoti su Dievu jo „atspindys“ buvo Apgavikas. Bet galinėjimosi proceso metu, kai jis tą savo sielos tamsią naktį pažino Dievą, jo prigimtis pasikeitė į Dievo prigimtį, ir jis buvo pavadintas Dievo Prinču.

Taigi mes pažiūrėsime į tą procesą, kurį praėjo Jokūbas matydamas Dievo veidą, kai jis galinėjosi, ir tai, kaip jis matė, leido jam pasakyti tiesą matant brolio veidą: matyti tavo veidą tai kaip matyti Dievo veidą. Ir mes eidami pakeliui padarysime barbekiu iš kai kurių šventų karvių – pasilikite su mumis!

Iki kitos savaitės, gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Atspindėtas gyvenimas. 2 dalis

John Fenn, 2013 m. kovo mėn. 30 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Praeitą savaitę aš dalinausi apie tai, kaip Jokūbas kovojo su Dievu, sakydamas, kad jis matė Dievo veidą ir išliko gyvas.

Šita kova, kuri užsitęsė visą naktį, pakeitė jo prigimtį ne dėl pačios kovos, bet dėl to, kad tuomet kai jis kovojo – matė Dievo veidą. To rezultatas buvo tas, kad Viešpats pakeitė jo vardą iš Apgaviko į Dievo Princa – Izraelį.

Tas veidrodis

Pradžios knyga yra pradžių knyga ir daug kas iš to, kas tenai atsitinka, sukuria Naujojo Testamento pamatus. Šį galvėjimąsi su Dievu ir šiandien sutinkame mokymų procese.

Priešingai nei populiaroji bažnyčios kultūra, Biblija moko, kad lygiai taip, kaip ir Jokūbo dienomis, didesnė mūsų kovos dalis vyksta prieš Dievą, bet ne prieš velnią. Mus keičia ne galvėjimasis su vidinėmis nuoskaudomis ar demonais, kurie slankioja aplink mus nuo mūsų prosenelių laikų, ir netgi ne kova su priklausomybėmis ar raganomis mūsų šeimos genealogijoje.

Žmonės praleidžia metų metus kovodami su šitais dalykais ir manydami, kad jeigu jie tai nugalės, pasieks pergalę. Bet iš tiesų mūsų kova yra daugiausia su Kristumi mūsų viduje, šlovės viltimi, kuris bando nukreipti mus taip, kad augtume Jame, pritaikydami Jo gyvenimą mūsų gyvenimams, atnaujindami mūsų mintis, kad mūsų gyvenimas būtų transformuotas. Mūsų gyvenimai nėra pakeičiami kovojant su demonais.

Kai Efeziečiams 6 skyriuje yra minima kova su demonais, tai tik vienintelis kartas, visi kiti laišškai Naujajame Testamente akcentuoja augimą Kristuje. Romiečiams 12:1-2 kalba apie metamorfozę – pasikeitimo procesą, kuris vyksta per proto atnaujinimą (daugiau apie tai vėliau), 1 Korintiečiams 3 skyriuje Paulius liepia atmesti priešišumą, nes būti priešiškam nusiteikus, tai tolygu elgtis taip, lyg nebūtum gimęs iš aukšto, ir ragina statyti brangius dalykus ant Kristaus pamato mummyse.

2 laiške Korintiečiams jis sako, kad mes paimitume visas mintis į nelaisvę, į paklusnumą Kristui. Galatams 2-4 kalba apie vaikščiojimą dvasios vaisiuje, o ne kūne, ir apie Kristaus augimą mummyse. Efeziečiams 1-3 apie sustiprinimą ir įsitvirtinimą Kristuje, kad pažintume dalykus, kurie yra aukščiau pažinimo. Filipiečiams 1:6 ir 3 apie leidimą Jam, kuris pradėjo mummyse gerą darbą, tęsti jį, kad pamirštume dalykus, kurie įvyko praeityje ir siektume aukščiausio pašaukimo. Kolosiečiams 1:27 – Kristus mummyse šlovės viltis... ir taip toliau, ir taip toliau, baigiant 7 laiškais 7 surinkimams Apreiškimo knygoje, kad jie atmetų tai, kas juos laiko, klausytų ką Dvasia kalba surinkimams ir vykdytų tai!

Nes per ilgai krikščionys atsiprašinėjo mesdami kaltę velniui dėl to, kad jie yra tokie, kokie yra. Jei jie susitelks į Kristų juose ir į tai, ką Jis nori daryti, jie gali liautis žiūrėti į savo atbulinį veidrodėlį ir pradėti savo gyvenime judėti pirmyn – jų gyvenimas ims keistis. Nesakyk: „Jei tik aš galėčiau įveikti šitą paskutinį dalyką, tuomet aš galėčiau vaikščioti tame, ką man turi Dievas, bet tu tiesiog pradėk ten, kur tu DABAR esi Kristuje.“

Dievas ar velnias?

Ar galvėjimasis su Dievu išprovokuoja demonus, senus prisiminimus, įpročius ir mąstymo būdą? Be abejo!

Kai Paulius sutiko Jėšua kelyje į Damaską, tai apvertė jo pasaulį aukštyn kojom. Jei tu skaitei, ką jis sakė apie save, tai stebina savęs nuvertinimo lygis. (Aš turiu serijas: „Aš myliu Tave, Viešpatie, bet tiesiog dabar nesu patenkintas savimi“, ten detalai išnagrinėjama jo transformacija).

Vienu požiūriu, 1 Korintiečiams 15 skyriuje, jis sako: „buvau kaip nelaiku gimęs“. „Nelaiku“ graikų kalboje „ektroma“, reiškia „abortas“ arba „persileidimas“. Jis kovojo su mintimis, kad būtų geriau buvę negimti, nes jis persekiojo surinkimą, nors Dievas sakė, kad jis turi pašaukimą ir tarnavimą.

Paulius pabaigia toje pačioje pastraipoje: „Dievo malone aš esu tas, kas esu“. Ta kova, kurią jis kovojo iš tiesų buvo galvėjimasis tarp Dievo požiūrio į jo praeitį ir ateitį, ir to, ką jis galvojo apie savo praeitį ir

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

ateitį. Ar tai sužadino demoniškus dalykus, taip, bet jo augimas kilo iš galynėjimosi su tuo, ką Dievas pasakė apie jį ir šito priėmimu, bet ne iš to, ką velnias sakė apie jį.

Tol, kol mes esame šiame gyvenime, akivaizdu, kad šėtonas bus brolių kaltintojas taip, kaip Apreiškimo 12 skyriuje. Bet jis yra kaip mažas vaikas timpčiojantis suaugusio žmogaus kelnes, bandantis įsiterpti į pokalbį vykstantį su kitu suaugusiu – tas vaikas visada bus ten, bandydamas įsiterpti į pokalbį, bet užuot susitelkus į trukdymą, mokykis priimti tai, ką kitas asmuo (Viešpats) sako mums ir leisk kaltintojui būti tik vaiku, kuris bando atkreipti mūsų dėmesį – lik susitelkęs į pokalbį, nes jis galiausiai pasiduos ir pasitrauks, ar mažų mažiausiai jo balsas pritils iki tokio lygio, kad jūs vos galėsite jį girdėti, jūs TAIP būsite užimtas tuo, ką jums sako Dievas.

Jokūbas nekovojo su demonu, jis kovojo su Dievu, kad būtų pakeista jo prigimtis; todėl galynėjimasis su Dievu yra tai, kas pakeičia asmens prigimtį (o ne galynėjimasis su demonais).

Nukreipk savo akis nuo to, ką manai, jog daro velnias, ir tiesiog daryk tai, ką prašo daryti Dievas – tas tylus balsas yra subtilus, ir paprastai ves į pasirinkimą, kuris sunkus kūnui ir tam, ką tu pats nori daryti.

Aš prisimenu 2001 metų vasario mėnesio aplankymą, kuomet Viešpats pasirodė man ir pasakė: „Matyk tai, ką Aš matau: žmonės bėgioja iš susirinkimo į susirinkimą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad būtent TAI yra antgamtiška, tuo metu nepastebintys antgamtiško darbo savo viduje ir netgi savo pačių širdyse, nes mokinytės procesas YRA antgamtiškas“.

Štai kodėl mūsų Internetiniam tinklalapiui mes naudojame pavadinimą „antgamtinė namų bažnyčia“ www.supernaturalhousechurch.org – visa, ką mes darome yra paremta mokinytė, o ne reginiu – viskas dėl antgamtinio mokinytės proceso.

Kūnas nori rasti lengvesnį būdą tapti tokiu kaip Kristus. Kūnas nori sužinoti apie tą ar kitą naujausią dalyką ir pripildyti mūsų krikščionišką gyvenimą nukrypimais, vedančiais į suklaudinimą mąstyti, jog esame subrendę dėl to, kad daug mokomės. Bet vienintelis būdas pateiktas Rašte, yra matyti Dievo veidą, galynėtis su tuo, ką mes matome, ir būti pakeistu šio proceso metu – pakeisk savo mąstymą, ir būk Žodžio vykdytojas.

Kaip mes matome Dievo veidą? Iš atspindžio

2 Korintiečiams 3:17-18 Paulius kalba apie Dievo šlovę ir atspindį matomą veidrodyje.

„Ir mes visi, **atidengtais (be šydo) veidais, tarsi žiūrėdami į veidrodį regime** Viešpaties šlovę, ir esame transformuojami į Jo atvaizdą vis augant šlovei, kuri ateina iš Viešpaties, kuris yra (Šventoji) Dvasia“ 16-18 eil.

Pašalink tai

Pavyzdys, kurį Paulius naudoja šiame skyriuje yra toks, kad Mozė nusileido nuo kalno su 10 įsakymų (Žodis) išgraviruotų akmenyje, kuriuos laikė savo rankose ir švytintis Dievo (Dvasios) šlove, bet užsidengęs vualiu, nes kietaširdžiai izraelitai negalėjo tiesiogiai žiūrėti į Dievo šlovę.

Čia yra 2 elementai: Žodis ir šlovė (Dvasia).

Yra pagrindinė taisyklė; į ką tu žiūri, tuo ir tampa. Netgi tai tinka automobilių, motociklų ir dviračių avarijų atveju – į ką tu sutelksi dėmesį, ten tu nukreipsi ir transporto priemonę. Ką tu stebi, tuo ir tampa. Tai tinka porno ir smurto, keiksmų ir nuodėmės pripildytai žiniasklaidai, tai tinka, nes tai pakaitalas Dievo originalaus ketinimo – žiūrėti į Jį ir tapti tokiu kaip Jis.

Štai ką pasakė Paulius Filipiečiams 4:8-9, jei jūs galvojate apie tyrus ir taikingus dalykus, jūs būsite pripildyti ramybės. Į ką tu žiūri, tuo ir tampa. Apie ką tu mąstai, tuo ir tampa. Ką tu skaitai, tuo ir tampa. Saugok akių ir ausų vartus, nes jie atveria galimybes tapti tuo, ką girdime ir matome.

Štai kokia yra vertė to, kad Jokūbas žiūrėjo į Dievo veidą, tuomet kai galynėjosi su Juo; jis tapo toks kaip Jis, kuomet žiūrėjo į Jį.

Paulius sako, kad mes esame kitokie, nei tie netikintys izraelitai, kuriems reikėjo vualio, kad uždengtų juos nuo Žodžio ir šlovės (Dvasios), bet mes atviru veidu, tarsi žiūrėdami į veidrodį, regime Viešpaties

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Šlovė. Kai mes matome gyvą Žodį, gyvenantį mumyse; ir Jo šlovė taip pat yra mumyse, tai yra žiūrėjimas į veidrodį.

1 Jono 3:2 sako, kad tuomet kai Jis ateis, mes būsimė tokie kaip Jis, nes mes matysime Jį taip, koks Jis yra (pilnas šlovės). Mes judame link to netgi šiame gyvenime.

Išėjimo 34:29 aprašytas įvykis, apie kurį kalba Paulius: „Ir kai Mozė nusileido nuo Sinajaus kalno su dviem liudijimo lentelėmis... Mozė nežinojo, kad jo veido oda švytėjo, kai jis kalbėjo su jais (izrelitais).

Jūs matote, iš tiesų mes esame transformuojami mūsų galynėjimosi su Dievu metu. Mes matome Jį mumyse, ir save Jame bei šlovę to, ką Jis padarė dėl mūsų, ir kai mes stebime šlovę, tai skatina mus norėti keistis, norėti augti, norėti matyti mūsų gyvenimus transformuotus. Tai yra galynėjimosi procesas.

Bet čia yra didis dalykas – Mozė nežinojo, kad jis švietė – taip pat ir mes, nes kai mes galynėjames, žiūrėdami į Gyvą Žodį, mūsų viduje tas procesas skatina mus šviesti tokiu būdu, kad mes vos atpažįstame ką Dievas daro, bet kiti mato pasikeitimus. Jie mato, kad mes pasikeitėme. Ir štai čia mes pratęsimė kitą savaitę. Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Atspindėtas gyvenimas. 3 dalis

John Fenn, 2013 m. balandžio mėn. 6 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Praeitą savaitę aš dalinausi apie tai, kad 2 Korintiečiams 3:18 pasakyta, jog mes matysime Dievo šlovę mūsų viduje taip, lyg žiūrėdami į veidrodį, matydami kas mes esame toje šlovėje. Tame žiūrėjimo procese mes esame keičiami į Jo atvaizdą.

Tai nuosprendis religiškai išauklėtam protui – matyti Žodį kalbantį apie mus ir žvelgiant į šlovę matyti mus pačius, nes tai reiškia, kad mūsų kova yra su Kristumi, kuris stengiasi auginti mus iš vidaus į išorę. Prieš mus iškeliamas vaizdas to, ką Jis padarė dėl mūsų, kad mes taptume panašūs į tai, ką matome.

Religija moko susitelkti į mūsų praeities bei dabarties nuodėmes, bandyti jas nugalėti, ir tik tada mes augsime. Netiesa. Mums reikia susitelkti į tai, ką Jis padarė ir kaip mes galime vaikščioti Dvasioje. Tada, kai mes augame Kristuje iš vidaus į išorę savo gyvenime, demonai, nuodėmės ir visi tie seni dalykai nukrinta į šalikelę.

Pavyzdžiui, kuomet kas nors surinkime jus įskaudina ir jie žino, kad jus įskaudino, bet vis tiek jie pasirodo kiekvieną sekmadienį su šypsena veiduose ir garbina Dievą lyg nieko neįvyko, jūsų priešas nėra „neatleidimo dvasia“, kaip kažkas gali mokyti; jūs galynėjatės su atleidimu – su Dievu – štai su kuo jūs kovojate.

„Ach, Viešpatie, neleisk man atleisti jiems! Jie man skolingi atleidimą! Pažįstami balsai? Jūs kovojate su Dievu, o ne su velniu!

Kai Viešpats pradeda tvarkytis su jūsų keiksmis, nes jūs keikdavotės kaip šiurkščiausias jūreivis, ir jūs suvokiate, kad kažkam užmynus ant kojos piršto norite sureaguoti virtine keiksmų, jūs kovojate su Kristumi jumyse, kuris tvarkosi su jūsų burna, ne su jūsų sena prigimtimi. Jei šitie pavyzdžiai nebūtų teisingi, jūs nesakytumėte „Viešpatie atleisk man, aš ir vėl blogai padariau“ - jūs instinktyviai suvokiate, kad kovojate su Juo.

Pauliaus maldos

Turėkite galvoje, kokie kūniški buvo korintiečiai. Apaštalų darbų 19 skyriuje jie sudegino tiek daug okultinių knygų, kad miesto ekonomika buvo sužlugdyta ir pakilo maištas. Efeziečiams 4 skyrius panašus į šeštadienio vakaro policijos raportą: vagystės, muštynės, seksualinis iškrypimas, pratrūkęs pyktis.

Argi moderni surinkimo kultūra nepasiūlytų jiems apsilankyti: „Išsilaisvinimo nuo prakeikimų paveldėtų iš kartos į kartą“ konferencijoje? „Vidinio išgydymo“ konferencijoje? Seminare „Kaip nugalėti įpročiu tapusią

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

nuodėmę? Konferencijoje „Laisvė nuo seksualinės nuodėmės“ ir pan. Argi jie nebūtų nukreipti į „Išlaisvinimo kambarį“?

Tačiau kaip Paulius meldėsi už juos? Ar jis sudraudė demonus? Ar jis ragino juos žiūrėti į savo praeitį ir ateitį bei tyrinėti, kaip kiekviena konkreti nuodėmė įslinko į jų gyvenimą, kad jie galėtų įvardinti kiekvieną iš jų, ir pakeliui pasiūti išaiškinti kiekvieno sapno dvasinę reikšmę? Ne!

Ko jis meldė?

„Kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią Jo pažinimui ir apšviestų jūsų širdies akis, kad pažintumėte, kokia yra Jo pašaukimo viltis, kokie Jo palikimo šlovės turtai šventuosiuose ir kokia beribė Jo jėgos didybė mums, kurie tikime, veikiant jo galingai jėgai. Ja Jis veikė Kristuje, prikeldamas Jį iš numirusių ir pasodindamas savo dešinėje danguose (Ef 1:17-20).

Tai yra žiūrėjimas į šlovę ir matymas mūsų atspindžio. Bet pažiūrėkime dar vieną maldą už šituos žmones:

„...aš klaupiūsi prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą, iš kurio visa šeima danguje ir žemėje turi vardą. Kad Jis iš savo šlovės turtų duotų jums sustiprėti Jo jėga per Šventąją Dvasią vidiniame žmoguje. Kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, išsiskniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės“ (Ef 3:14-19)

Paulius žinojo apie jų praeitį, bet jo dėmesys buvo sutelktas į Kristų, kuris gyveno juose, Jo pažinimą ir šlovę jų viduje!

Šitomis maldomis aš meldžiuos dėl savęs dažnai kas savaitę, ir dažnai kas dieną jau mažiausiai 25 metai. Visi kurie girdėjo mane mokant gyvai ar įrašuose, žino, kad aš pradėdau nuo maldos Efeziečiams 1:17-18 už tuos, kurie klauso mano mokymo. Aš sužavėtas nuostabios malonės ir Kristaus tiesos manyje, ir noriu žiūrėti į tą šlovę, kad pamatyčiau viską dėl ko meldėsi Paulius.

Suvok, Kas gyvena ir kur

Jono 8:44 Jėšua pasakė: kai velnias kalba, jis tai daro iš savęs, reikia suprasti, jis neturi nieko, kas su juo sutarime. Reikia dviejų, kad būtum sutarime, o velnias stovi nuošaly visai vienas ir šnabžda melus, išsigalvojimus ir pusiau tiesą, laukdamas, kad kas nors sutiktų su juo. Turiu galvoje, mes turime Kristų mummyse ir Jis bando mus auginti taip, kaip Pauliaus anksčiau paminėtose maldose.

Jei asmuo sutinka su velniu, tas susitarimas atveria jam duris į to asmens gyvenimą. Tai gali būti kažkas tokio lemiamo, kaip pavyzdžiui tėvas supykęs sako savo mažam vaikui: „Tu niekam netinki“. Tai melas, bet jei vaikas tuo tiki, jie susitaria su melo tėvu, ir kai jau susitarta, melas jiems tampa tiesa. Tada jie eina per gyvenimą tikėdami, kad yra niekam tikę.

Kai jie atgimsta iš aukšto, Kristus apsigyvena juose, ir bando juos užauginti. Ar jie susitars su Juo ir toliau žiūrės į savo naujo gyvenimo vidinį veidrodį, ar toliau tikės melu, kuriuo tikėjo visą savo gyvenimą?

Tuomet kai krikščioniška kultūra jiems daugiau nieko neliepia – tik skaityti Žodį ir stovėti ant Jo, jie lekia į tą ar aną mokyklą ar konferenciją, kad gautų Žodį, gautų didingą Žodžio mokymą - ir jie rašo toms užrašų, išmoka nuostabių dalykų iš žymių Biblijos mokytojų, bet niekas nepasikeičia į gera. Kodėl?

Naujasis Testamentas kalba apie Gyvojo Žodžio pažinimą savo viduje, bet mes ištraukėme Naujojo Testamento instrukcijas iš konteksto, nes pripratome prie spausdinto „Žodžio“. Taigi visi tie žmonės yra mokomi pažinti spausdintą puslapį, užuot pažinę Gyvajį Puslapį savo viduje.

Negali susitarti su abiem

Kaip gali krikščionis augti, žiūrėdamas į veidrodį ir matydamas Kristų savyje ir tuo pat metu laikydamasis melo, kuris buvo tiesa jiems visą gyvenimą? Atsakymas – tu negali augti šuo būdu. Tu būsi apgailėtinas, nepastovus mąstyme kaip moko Jokūbo 1 skyrius, nestabilus ir mėtomas kaip banga pirmyn ir atgal nuo vieno prie kito.

Krikščionis turi liautis tikėti melu. Tai galvėjimas su Dievu. Jis nori, kad tu nustotum tikėti melu. Veidrodis viduje parodo, ką mes turime savyje ir ką mes turime pasiekti – tai gyvenimo pilnatvė Kristuje, ir pasikeitimas į Jo paveikslą. Mes turime norėti, kad melas, kuriuo tikėjome visą savo gyvenimą pasitrauktų, turime norėti pavadinti jį melu, ir palikti praeities šalikelės dulkėse.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Aš atėjau pas Kristų 16 metų amžiaus laikydamasis daugelio melų, kuriais tikėjau apie save, didele dalimi todėl, kad mano tėtis paliko šeimą, kai man buvo 11. Vaikai linkę kaltinti save dėl tėvų skyrybų, ir mūsų šeima nebuvo išimtis. Kalbos: „Galbūt mūsų turėjo nebūti“ ir: „Tai dėl mūsų jis paliko“, buvo skatinama to atstūmimo, kurį jautėme, kuomet jis išvyko iš namų ir persikėlė pas kitą moterį ir jos du vaikus nutaręs auginti juos kaip savo paties. Kodėl jis mylėjo juos daugiau negu mus? Ką mes padarėme blogai?

Visus šituos dalykus aš atsinešiau su savimi į Kristų. Su kiekvienu ketvirtadienio ir sekmadienio vakaro „maldos ir garbinimo“ susirinkimu, kaip mes tada 1970–aisiais juos vadinome, aš sužinodavau vis daugiau apie tą Šlovę, kuri dabar buvo gyva mano dvasioje. Tas gyvenimas ir tai, kuo aš tikėjau apie save, dabar ginčijosi ir kovojo manyje.

Religija skatintų mane susitelkti į „atstūmimo dvasią“ ir panašiai, bet tiesa tokia, kad Kristus auga manyje iš šlovės į šlovę, Jo gyvenimas greitai konfrontuoja ir nugali kiekvieną melą, kuriuo aš tikėjau. Kodėl aš taip greitai išsilaisvinau? Nes aš pamačiau tiesą, patikėjau Dievo šviesa, kuri man parodė, kad mano „tiesa“ buvo melas, ir kai tik tai buvo atskleista, aš nenorėjau turėti nieko bendro su ja. Bėgdamas pas Tėvą ir mūsų Viešpatį, aš nusviedžiau šalin dabar šviežiai atskleistą melą kaip karštą bulvę ir priėmiau tai, ką mačiau Dievo šlovės veidrodyje ir Kristų mano dvasioje.

Tol kol aš laikiausi abiejų: melo ir tiesos kartu, aš buvau apgailėtinas. Bet aš buvau taip sužavėtas Kristumi manyje, ir viskuo, ką tai man reiškia, kad nuo to momento augimas Kristuje, kuris yra manyje, tapo nepertraukiamas. Dalis to proceso buvo meldimasis anksčiau paminėtomis Pauliaus maldomis, bet ne religinės praktikos, nes aš mačiau tiesą tose Pauliaus maldose ir troškau to visa savo širdimi. Taigi net šiandien aš meldžiuosi šitomis maldomis už save, kai jas prisimenu, kai jaučiu apreiškimo stoką, ar tam, kad sustiprinčiau savo giliausius troškimus pažinti Jį!

Aš metu jums iššūkį melstis anksčiau paminėtomis Pauliaus maldomis, kai jas prisiminate, ir stebėti, ką Tėvas darys, ir jūs būsite sužavėti tų apreiškimų, kurie jus užplūs.

Gyvas Žodis ar rašytinis Žodis, ir kaip aš nustojau tikėti melu?

Tai bus sekančios savaitės tema. Iki tada, gausių palaiminimų,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Atspindėtas gyvenimas. 4 dalis

John Fenn, 2013 m. balandžio mėn. 13 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Kas dėvi kelnes?

Mūsų surinkime buvo dvi moterys, kurios buvo geriausios draugės. Atskirai jos buvo švelnios kaip avelės, bet kartu jos buvo demoniškas duetas. Jos abi savo santuokose „dėvėjo kelnes“, ir kai ėmė dalyvauti surinkimo dalykuose, jos norėjo „dėvėti kelnes“ taip pat.

Faktiškai, būtent tai šia tema man pasakė Viešpats vieną dieną aplankymo metu. Jis panaudojo jas kaip mokymo pavyzdį parodyti, kaip demonai įeina į surinkimus. Šiuo atveju, Jis paaiškino, kad abi moterys turėjo demoną, kuris įėjo per įsižeidimus santuokoje: abiejų vyrai praeityje buvo neištikimi, ir šitie sužeidimai bei problemos tarp abiejų atsakingų situoktinių nebuvo visiškai ir tinkamai išspręstos; tai atvėrė duris. Demoniškos įtakos rezultatas buvo tai, kad abi moterys per savo įsiskaudinimus tapo „stipriąja puse“ savo santuokose, jos kaltino savo vyrus, kurie tapo pavaldžiais ir užėmė „vietą paskutinės eilės kėdėje“.

Kai tokios pat rūšies du demonai susijungė per tų moterų draugystę, jų jėga buvo padauginta. Jis liepė kiekvienai iš moterų būti narėmis surinkimų, kurių pastorius buvo padaręs svetimavimo nuodėmę, ir tos dvasios, kurios veikė tas dvi moteris nutiesė ryšį per svetimavimą jų surinkime į bandymą „dėvėti kelnes“ visuose ateities surinkimuose, kurių dalimi jos bus lygiai taip, kaip jos tai darė savo santuokose. Kadangi

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

mūsų santuoka su Barbara buvo teisingai sutvarkyta, šitos dvasios mūsų surinkime buvo sustabdytos, ir dėl to jos supyko.

Jis tada man pasakė, kad jos būtų padarę daug žalos žmonėms surinkime, tos dvasios siekė sugriauti jį jei būtų galėję jį valdyti. Bet dėl moterų jis pasakė štai ką: „Jos kalbės melą ir kaltinimus prieš tave ir Barbarą, bet nekreipk į tai dėmesio, nes jų problema yra su Manimi, o ne su tavimi. Aš bandžiau padėti joms augti Manyje metų metais, nors jos abi pasirinko likti kūdikiais. Aš dirbsiu su jomis“.

Vėliau tos dvi moterys pasakė man, kad jos nori būti atsakingos už moterų tarnavimą, užuot buvę atsakingomis Barbarai, bet mes pasakėme – ne. Tada jos norėjo, kad aš pašalinčiau porą iš garbinimo komandos ir jas paskirčiau į tą vietą. Aš pasakiau – ne. Baigėsi tuo, kad jos susisiektė su surinkimo taryba, paskambindamos kiekvienam asmeniui ir pranešdamos, kad jos yra atsakingos už moterų tarnavimą ir yra garbinimo komandoje, tokiu būdu suskaldydamos surinkimą. Labai greitai jos pradėjo savo surinkimą, bet kai kurie pranešė man, kad jame buvo neteisinga dvasia. Jos bandė plaukti Šventosios Dvasios dovanose, bet tai buvo pakaitalas ir manipuliacija. Jų surinkimas greitai iširo.

Dešimtas surinkimas arba bendruomenė

Mūsų surinkime tuo pačiu metu buvo pora, kuri vadovavo mūsų tarnavimui emigrantams. Jie gerai mokėjo ispanų kalbą, grojo gitara ir dainavo, jiems patiko lankyti emigrantų namus ir dainuoti, vaikščioti nuo durų prie durų, klausinėti gal kas serga, gal reikia maldos, ar pamokslavimo. Jie mylėjo žmones ir buvo dosnūs davėjai.

Ši pora buvo paveikta tų dviejų moterų, kai jos skambino kiekvienam direktorių taryboje, pastatydamos juos prieš iššūkį pasilikti su mumis arba išeiti. Kitame aplankyme, antroje dalyje apie tai, kaip demonai įeina į surinkimus, Viešpats pasakė man apie juos: „Tai dešimtas surinkimas arba bendruomenė, kurią jie lankė, bet kiekviename iš jų jie rado klaidą ir priežastį nusiteikti priešiška, ir užuot augę Manyje, jie išėjo“.

„Mano malonė atėjo ir pasibaigė čia, tai jų paskutinis šansas. Jei jie nutars palikti jūsų surinkimą, jie klajos po šį slėnį visas likusias savo dienas, niekad nerasdami vietos (surinkimo) kad galėtų pastatyti koją ir įsikurti. Ir kai jie toliau tęs savo tarnavimą, jie žinos, kad tai nebus atlikta Manyje, bet jų kūne. Ir žinok, jų problema yra su Manimi, o ne su tavimi, nesvarbu jų atsiprašinėjimais, taigi būk pasiruošęs“.

Su kuo tu kariauji?

Su kuo iš tiesų kariavo tie žmonės? Su Jėzumi (Jėšua) ir Jo pastangomis padėti jiems augti, štai su Kuo.

Kai Jėšua maždaug 3½ metų kentė nuolatinius ginčus su religiniais Savo meto lyderiais, jie kovojo su Jėšua ir Jo Žodžiais. Kadangi jis (vert. turtingas jaunuolis) mylėjo savo turtus, iš esmės pagrindinė kova nebuvo tarp jauno turtingo žmogaus ir Jėzaus bei Jo Žodžio kviečiančio sekti Jį? Ar dabar būna kitaip?

„Taigi, kad daugiau nebebūtume kūdikiai, siūbuojami ir nešiojami bet kokio mokymo vėjo, žmonių apgaulės, gudrumo, vedančio į paklydimą, bet, kalbėdami tiesą meilėje, **augtume visame kame į Jį**, kuris yra galva – Kristus“ (Efeziečiams 4:14-15)

Kai buvau greitai augantis paauglys, mama turėjo problemą su mano batais. Mano kova nebuvo su per mažais batais, bet su per didelėmis pėdomis (ir kaip įveikti mano augimą). Batai yra kaip demonai – jie nėra problema. Jie nesustabdė mano augimo. Problema buvo tai, kad mano kūnui augant, aš išaugdavau iš „senų dalykų“. Kristus auga mumyse, visa ką mes turime padaryti – tai bendradarbiauti ir dažnai padaryti sunkų sprendimą augti kaip asmeniui Jame. Kai įsigali naujas gyvenimas, seni dalykai „nukrinta“, demonai neturi daugiau vietos ir palieka. Seni įpročiai užmirštami, kai Naujas Gyvenimas ima viršų.

Išbandymas arba įrodymas?

Kai Pradžios 22:1 pasakyta: „Viešpats Dievas mėgino Abraomą“, tai reiškia „įrodyti“. Jis įsakė jam paaukoti Izaoką, kad įrodytų, kas yra Abraomo širdyje. Dramatiškoje iliustracijoje: „kas atrišama (vert. paleidžiama) žemėje, tas atrišama (paleidžiama) danguje“, pagal sandorą buvo pareikalauta, kad Abraomas per auką „atrištų, paleistų“ savo sūnų žemėje tam, kad Tėvas galėtų „atrišti, paleisti“ Savo Pažado Sūnų iš dangaus; tai Abraomas suprato.

Ir neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad galėtumėte ištirti, kas yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia (Romiečiams 12:2).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Ištirkite save, ar jūs esate tikėjime: išbandykite save (2 Korintiečiams 13:5)

Tegul kiekvienas ištiria savo darbą, ir tada galės girtis pats sau, o ne kitam (Galatams 6:4)

Kai Abramui ir Sarai Viešpats pasakė, kad jie turės sūnų, kuris išeis iš jų pačių kūnų, jie abu nusijuokė Jam į veidą. Jie kovojo su jiems duotu Dievo pažadu, ir humoristinis atsakymas į jų juoką, buvo tai, kad Jis įsakė jų sūnų pavadinti Juokas – būtent tai reiškia žodis Izaokas.

Nustok tikėti melu

Per visus savo vaikščiojimo su Viešpačiu metus aš stebėjau tuos, kurie nuolatos yra susitelkę į demonus – jie niekada neužauga iki brandos Kristuje. Tu susitinki juos po metų, o jie vis dar yra tame pačiame lygyje, nepasikeitę. Užuoat žiūrėję į Kristaus šlovę juose, jie visada žiūri į išorę – į demoną už kiekvienos aplinkybės, dėl kurio jie negali augti, arba per petį į demonus savo prote bei savo šeimos gyvenime ir tai neleidžia jiems augti Kristuje.

Priešingai, tie, kurie yra pripildyti Gyvenimo Kristuje, gyvena atspindėtą gyvenimą, tą nuostabų dalyką, kurį Jis padarė gyvendamas mumyse, suteikdamas sugebėjimą daryti visus dalykus per Kristų, kuris mus stiprina. Tie gyvenimai pasikeičia, nes savo viduje jie yra pripildyti Juo – taip yra augama brandoje.

Šiandien mes turime konferencijas

Šiandien mes ieškom formulių; Biblijoje jie ieškojo Dievo. Įsimylėk Tėvą ir Jėšua daugiau nei tu myli melą, ir tu greitai, ar netgi galbūt palaipsniui, pažindamas Meilę, nustosi tikėti melu. Skirk tam laiko, įdėk daugiau pastangų, kad pažintum Tėvą ir Viešpatį, kaip gyvenimo stilių, o ne projektą. Kurk santykius su Tėvu savo viduje, kalbėk Jam kiekviena proga, klausk: „Ką tu galvoji apie tai, Tėve?“; „Ačiū už nuostabų rytą, Tėve“; „Labas rytas, Tėve, ar yra kas nors, dėl ko Tu nori, kad melsčiausi?“ ir panašiai – inicijuok pokalbį.

Praeityje aš pasiekiau ribą kovodamas su pagundomis. Aš nesakiau, kad esu tobulas, bet kad pasiekiau ribą. Metų metais aš stebėjau standartinį „Tikėjimo Žodžio“ būdą kovai su pagundomis, kuris yra toks: „Jėšua citavo Žodį prieš velnią, tai ir man daugiau nieko nereikia daryti“.

Aš norėčiau, kad būtų lengva, bet taip nėra. Ir neužtenka vien cituoti Žodį, jei pasislėpusiam už Žodžio kūnui vis dar patinka nuodėmė.

Aš nekenčiau to sielvarto, tos kaltės, to jausmo, kad štai aš ir vėl pasiduodu nuodėmei. Vieną dieną aš suvokiau, kad myliu bendravimą su Juo daugiau, negu myliu nuodėmę. Iš mano burnos išėjo: „Kodėl aš turėčiau nusidėti bei sulaužyti šitą nuostabią draugystę, kurią turiu su Tėvu, ir nuliūdinti savo dvasią?“

Man tai buvo persilaužimo momentas – aš pažiūrėjau į veidrodį, ir pamačiau, koku aš turėčiau tapti. Iš tiesų veidrodis yra toks pats, bet mūsų atspindys keičiasi iš šlovės į šlovę, kai mes žvelgiame tenai Dvasioje.

Kitą savaitę nauja serija: Šventoji Dvasia. Iki susitikimo.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com